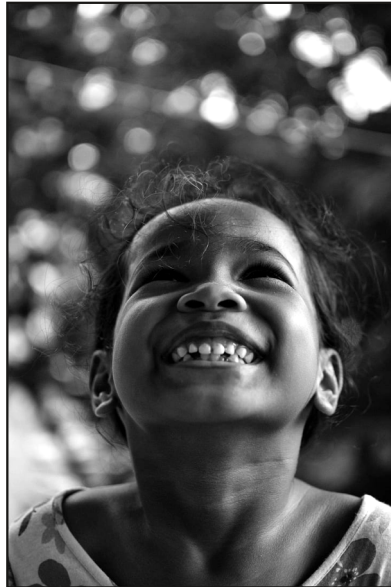

Minek örült Pál apostol?

„Örüljetek az Úrban!” – írja Pál a Filippibelieknek. Mit jelent ez? Érdekes válaszokat kapnánk, ha megkérdeznénk néhány hívőt. Te, kedves Olvasó, mit válaszolnál?

Szeretném megosztani veletek először azt, hogyan élhettem meg ezen a nyáron az Úrban való öröm sokszínűségét, azután Pál örömeről gondolkozzunk együtt. Sok lelkigondozói beszélgetésben találkoztam - sajnálatos módon - ennek az örömnak a hiányával és idővel súlyos következményeivel. Hiszen, ha nincs örömed a hívő életben, akkor nem fogsz bizonyosgot se tenni. Mert miről is beszélnél? Nyavalygásaidról, bukdácsolásaidról, panaszáradatodról? Harcokról, a bűn

uralmáról, esetleg bűnbánatról, de győzelem nélkül? Begubózol saját kis világodba, és napról napra gyötör a Sátán és gyötöröd magadat. Feltételezésekbe bocsátkozol arról, hogy

hívő testvéred miért nézett rád úgy, és beszél rólad megvetőleg. És - az Ördög sugallatára - kezd megfogalmazódni benned a rettenetes felismerés: „a hívő életet nem nekem találták ki, ezért nem rontom a gyülekezet légkörét a magam kis depresszív, sötét állapotával.” Gyakoroltad már, hogy foglyul ejted a hiábavaló, hitetlen, szennyes gon-

dolataidat? Ha nem, sürgősen kezd el kérve testvéri segítséget, imatámogatást! Olyan jó volt hallani egyik testvéremtől:

„Mivel elgyengültem a hitben, nem hagyok ki egy alkalmat sem, hogy újra talpra álljak.” Ne legyél könnyű préda az ellenség számára! *„Ne örülj én ellenségem! Elestem ugyan, de felkelek, mert ha még a sötétségben ülnék is, az Úr az én világosságom.”* (Mik 7,8)

Íme néhány életpélda „kedvcsinálóként” és erősítésként:

A biznyságtétel öröme

Egyik nap meglátogattam két közeli valóságos rokonomat. Érdeklődtek táborigényeim felől, és már adódott is a „tál-cán kínált” lehetőség a biznyságtételre. Az első reakció lehangoló volt: „Mi is járunk templomba, áldozunk, éneklünk ...” Azután megosztottam velük néhány táborozó fiatal harcait, terheit (természetesen név nélkül). Az elhangzott élettörténetek egyikükből megdöbbentő reakciót váltottak ki: „Nem tudok én igazából semmit Istenről, és egész életemben nem tanítottak nekem semmit az igazi hívő életéről.” Nagy öröömöm volt, hogy végre lehullott a máz, az álarc, és lehetett őszintén beszélni Krisztusunk szabadító munkájáról.

Az imameghallgatás öröme

Az egyik táborban egy kedves szolgáló testvéremnek „beállt” a nyaka, és egyre erősebb fájdalmakat kellett átélnie. Kérésére este imádkoztunk érte, majd másnap a délelőtti alkalom után egyik pillanatról a másikra teljesen elmúlt minden fájdalma. Együttadtunk hálát Urunk

szabadításáért.

Egy ihletett igei üzenet átadásának öröme

Az egyik délelőtti szolgálatom közben kaptam egy olyan igei üzenetet, amire egyáltalán nem gondoltam felkészülésem során. Ahogy elkezdtem beszélni róla, annyira átjárt az üzenet, hogy a könnyeimel küszködtem. Aztán csak azt vettem észre, hogy mások szeme is könnybe lábadt. Ha rágondolok, még most is megindul a bensőm emlékezve a Szentlélek különleges munkájára bennem és általam. Áldott legyen az Ő neve!

Egy mély beszélgetés áldásának öröme

A tábor egyik estéjén beszélgetést kért egy testvér. Szeretem megbecsülni és felelősséggel kezelni, ha valaki megtisztel a bizalmával. Az külön öröm, ha az őszinte légkörben a testvérem szíve felvidul és felszabadul a nyomasztó terhek alól, vagy ha „csak” egy testvéri tanácsra rácsendül a szíve, mint az Úr vezetésére. Ebben az esetben is ez valósult meg.

Rácsodálkozás az isteni időzítés precízségére

Egy testvért komoly baleset ért, és birtokomban volt egy olyan információ, mely segítheti a felépülését. Terveztem, hogy tájékoztatom, de aztán a táborszervezés forgatagában ez elmaradt. Kb. két héttel később újra eszembe jutott az eset, és rögtön felhívtam. Állapotáról érdeklődtem, majd elmondtam neki a lehetőségeket. Amellett, hogy megkö-

szönte, csak annyit kérdezett: Honnan tudtad, hogy most épp ezen rágódunk, és nem tudtuk, mit tegyünk. Nagy megtapasztalás volt nekik, hogy pont akkor jött az útbaigazítás a „semmiből”, amikor arra szükség volt. Ilyen időzítést csak az Úr tud összeszervezni. Még a feledékenységet is bekalkulálta az időzítésbe.

A csendesség naponkénti öröme

Pont egy ilyen reggeli üzenet ösztökélt, hogy tanulmányozzam végig a Filippibeli-ekhez írott levelet, keresve, hogy miben lelte örömét Pál, és milyen oka volt szomorúságának.

Kezdjük akkor együtt!

Fil 1,3-4: A megemlékezés, az imádság, a közbenjárás öröme.

De jó, hogy Istenünk adott szolgatársakat, akikre hálával emlékezünk eszünkbe jutván sok közös átélés, küzdelem. Munkatársakká, bajtársakká formál az élet.

Fil 1,18: „... akár színből, akár szívből a Krisztus prédikáltak.”

Azt gondolom, hogy ha az ortodox zsidóknál vagy az araboknál csak színből hirdettene Krisztus, tudnánk annak is örülni. De egy személyes megtapasztalást is megosztok. Egyszer részt vettem egy bemerítési ünnepen. Egy nevesebb igehirdető prédikációját hallgatva felüdült a lelkem. A szeretetvendégség asztalánál állva hallom fél füllel (bár ne hallottam volna!) az igeszólót beszélgetni valakivel. „Csak 5 percet készültem erre a szolgálatra, mert ide az is elég.” A hallottak

teljesen letaglóztak, de annak tudtam örülni, hogy ezt csak én hallottam. A többiek öröme felhőtlen maradt. Sokszor tapasztaltam, hogy az Úr elfedezi a motivációt, a lelki hátteret, hogy kedvezen gyermekeinek.

Fil 2,2: Azonos akarat, lelkület és szeretet a gyülekezetben.

Gyönyörködtél már abban, amikor Isten népe között egységet és szeretetet tapasztaltál? Óriási bizonyágtétel a világ felé és más hívők felé is. Csak oda küldi áldásait az Úr.

Fil 2,17-18: Italáldozatként, papi szolgálatban feláldozza magát.

Ha kaptál egy belső bizonyosságot, hogy a helyeden vagy és abba a munkába álltál bele, amit az Úr készített, szárnyakat ad. Nem törödsz vele, hogy neked ez mibe kerül, mert annyival többet kapsz bensődben. És ez még inkább gerjeszti benned az odaszánást és az elköteleződést, mert tapasztalod, hogy nem hiábavaló a munkád az Úrban.

Fil 2,28-29: A testvéri találkozás öröme

Egy - egy csendesnap vagy másfajta találkozó alkalmával hányszor előfordul testvérekkkel, hogy inkább választják a testvéri beszélgetést, mert annyira vágyakoznak a közösségre? Ezt az olthatatlan szomjat Isten adja a szívünkbe. Ajándék Tőle. Átélted már?

Fil 4,10: Örült, hogy a filippibeli adakozása megújult

Nem annak örült, hogy a testvérek ellát-

ják javakkal. Szabad volt ettől, hiszen megtanult bővölködni és szűkölködni. De felhívja testvérei figyelmét, hogy ők válnak gazdagabbá, ha újra gondját viselik Pálnak. Kölcsönös szeretet. Része lenni Istenünk munkájának anyagi javainkkal? Örömförás a javából, de csak ha nem keressük a magunk dicsőségét.

Fil 2,27: Pál szomorúsága Epafroditus betegsége miatt

Pál szomorú volt testvére betegsége miatt, de lelki gyötrelmét megtetézte volna, ha szolgatársa bele is hal (amihez egyébként közel állt). Ez eddig teljesen érthető, mert ha valakit szeretünk, akkor fáj az, ha valami rossz dolog történik vele. De egy

gondolat szöveget ütött a fejemben. Pál örül annak, hogy a Krisztusért végzett szolgálatban odaáldozza magát, sőt szívesebben elköltözne azonnal az Úrhoz. Miért szomorú, ha testvére szintén az Úrért való szolgálat kapcsán (29. vers) befejezné földi életét, és az Úrhoz menne? Szokták mondani, hívőként mindig annak a rosszabb, aki marad.

Zárásképpen, hogy erősítsem benneteket, hogy az Úrral való járás jó és örömteli, még ha vannak próbásabb időszakok is: legyen minél több „istenélményed” hálaadással és örömmel!

Molnár István, Miskolc

A hű szolga páncélja

„Ezokáért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt, (...) hogy adja meg néktek az Ő dicsősége gazdagságáért, hogy hatalmasan megerősödjete az Ő Lelke által a belső emberben; hogy lakozzék a Krisztus a hit által a ti szívetekben; a szeretetben meggyökerezvén és alapot vevén, hogy megérthessétek minden szentekkel egybe, mi a szélessége és hosszúsága és mélysége és magassága az Isten jóvoltának, és megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felül haladó szeretetét, hogy eképpen beteljesedje-

tek az Istennek egész teljességéig." (Ef 3,14; 3,16-19) „Tudok megaláztatni is" (Fil 4,12)

Jó, ha ki tudjuk mondani: "Erőm fogytáig adom magam értetek; dicsérhettek vagy szidalmazhattok: nekem teljesen mindegy." A jóban könnyű együtt maradni, na de a rosszban? Ki képes erre? Hogyan képes valaki szüntelen odaadni magát a másikért, feláldozva mindent, holott sokszor hálátlansággal, időnként pedig támadással fizetnek önzetlen jóságáért? Hogy nem rendül meg ebben az emberben a

bizalom, a szeretet? Hát nem vérzik a lelke? Nem roppan meg, nem fagy el belőle a hajtóerő a jó cselekvésére? Kötélből vannak az idegei, vagy nincsenek is? Dehogy! Csupa seb ez az ember, kísértésből kísértésbe esik, sokszor alig áll a lábán, egy hajszál választja el attól, hogy hátat fordítson. Annyira kevés benne a szeretet. De! Itt nem ér véget a történet, mint másoknál. Sőt, nála itt kezdődik!

Aki megértette, hogy: maga Isten a SZERETET és, hogy „nem abban van a szeretet, hogy MI szerettük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért” (1Ján 4,10), az nem is keresi magában a szeretetet. Mert ami van neki, az mulandó, ideig tartó és tökéletlen. Ezért az Isten szeretetére vágyik, ami soha el nem fogy, soha el nem múlik, soha el nem fárad. Amely úgy szerette ezt a gonoszul ellene fellázadt, istentelen, bűnben fetregő ember-világot, hogy egyszülött Fiát odaadta, hogy helyettünk szenvedje el az ítéletet. Ami nekünk, nyomorult embereknek lehetetlen, az a mindenható Istennek lehetséges. Mert nem ember, hanem tökéletes Isten. Aki pedig befogadta Krisztust, annak ez a szeretet töltetett ki a szívébe, és aki Krisztus tekintetével, az Ő szerető indulatával tekint az emberekre, azt betölti az Isten szeretete, és ez az indulat feszíti belülről.

„Szeretteim, ha így szeretett minket az Is-

ten, nekünk is szeretnünk kell egymást.” (1Ján 4,11) „Mert az kedves dolog, ha valaki Istenről való meggyőződéséért tűr keserűségeket, méltatlanul szenvedvén (...) De hát erre hívatatok el; hiszen Krisztus is szenvedett értetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek... A ki a mi bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk, és az Ő sebeivel gyógyultatok meg.” (1Pét 2,19; 2,21; 2,24)

Megváltónknak először a fájdalmakat kellett elszenvednie, hogy eljusson a nekünk nyújtandó, vigasztaló simogatásig. Az igazi pajzs törékeny lelkünkön az, amikor már nem fontos, mi történik velem, de az igen, mi történhet veled! Dicsérhetsz vagy üthetsz, nem arra koncentrálok, hogy esik ez nekem. Lényegtelen. Azt teszel velem, amit akarsz. A kereszthordozás elkerülhetetlen hozadéka a fájdalom, de enélkül nem gyógyíthat meg téged Isten, ha kikerülöm. De ez a fájdalom is megédesedik, lelkem gyönyörűségére szolgál, Krisztussal való szeretet-egységemet erősíti. Boldog vagyok, ha átjár a tudata: érted, miattad, a te javadra szenvedhetek. Nem is fájdalmas szenvedés már ez így, inkább kiváltság. Páncél, de olyan, amelyről kicsorbulva hullanak le az ördög tüzes nyilai. Védi a szívemet, és az onnan kiáradó atyai szeretet begyógyítja a lelke-men esett sérüléseket, meg a te lelke-den esetteket is idővel.

Nekem mindegy, mit tesztek velem. Tőlem nem vehettek el semmit, mert semmim sincs. Nem becsülöm magamat. Tudom, ki vagyok, tudom, mit érdelek. Mégsem azt kaptam Krisztustól, mikor színe elé kerültem. Bűneimre nem botot, hanem bocsánatot kaptam. Én bűneimmel fárasztottam, de Ő nem bűneim szerint fizetett nekem. Gyalázásomért maga kapta a halálos sebet. Hozzám mérhetetlen szeretettel hajolt le, irgalmával emelt fel, jóságával szilárdított meg. Az Ő jósága legyőzte a bennem lévő gonoszt. Én ebben az indulatban gyönyörködöm. Ez a gondolkodás hat rám minden körülmények között. És egyedül az ad örömet, meglepetést, ha az Ő példáját követhetem! Üs-

setek vagy dicsérjetelek, engem tetteimben nem ez befolyásol. Rajtam pajzs és páncél az Ő hűsége, szeretete. Mindenre van erőm a Krisztusban! Elhordozom a bántó, gyermeki megnyilvánulásokat. Azt tesztek velem, amit akartok. Legfeljebb rosszul fogjátok magatokat érezni. Én viszont azt teszem, amit Ő akar. És minden körülmény ellenére is örömöm van, mert az engem betöltő szeretete olyan páncél rajtam, amit az ellenség atomrakétás támadása sem tud átütni vagy bennem kárt tenni. És csak szeretettel tudok „visszalőni”. Más fegyverem nincsen, de nem is hiányzik!

Flender Attila, Varbó

Bizalom Jézus iránt

„...a reménység pedig nem szégyenít meg, mert a szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által.” (Róma 5,5)

A körülmények nyomása végképp összetörheti a csalódott, reményvesztett emberek életét. Sajnos, csak kevesen vannak, akik élő reménységgel bíznak Jézus Krisztus személyében, ígéreteiben, szeretetében, mert Vele mély, meghitt szeretetkapcsolatban élnek napról napra. Pedig bárki átélheti, megtapasztalhatja, hogy a Jézus Krisztusba vetett

reménység nem szégyenít meg, HA „szívünkbe árad”, azaz befogadjuk és viszozzuk Isten szeretetét.

E magatartás a Krisztust követő hívő tanítványok végtelen, bizalmi szeretetkapcsolata a Megváltóval. Hasonlóan, mint Charles Blondin, az 1824-ben született francia artista, kötél-táncos ötéves kislányának fenntartás nélküli bizalma édesapja iránt. Ez az artista – több évtizeden át bemutatott egyéb mutatványai mellett – egy kifeszített kötélen több,

mint 300 alkalommal sétált át a Niagara-vízesés felett. A 340 méter hosszú, 8,3 cm vastag kötelet 49 méter magasan feszítették ki. Sokan nem akarták elfogadni a felkérést,

hogy egy talicskában ülve utazzanak egy szál kötélén a víz-esés felett. Nem remélték ugyanis, hogy ép bőr-

rel megúszhatják a kirándulást. Az artista apuka ötéves kislánya azonban bátor bizalommal ült be a talicskába, mert tudta, hogy az apuka képességeibe vetett reménysége nem szégyeníti meg. (Az artista egyébként korábban már egy 8 hónapos oroszlánt is áttolt talicskán a vízesés felett. Sőt, egyéb mutatványok mellett a hátán is vitt át embereket a kötélén.)

Sohasem lehet vita tárgya, hogy: „úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (János 3,16). Az élő hit egyben élő reménységet is jelent. A

Krisztust követő tanítványok komolyan veszik a szeretet apostolának, Jánosnak a felhívását, miszerint: „*Mi tehát szeressük őt, mert ő előbb szeretett minket*” (1János 4,19).

Akit szeretünk, azzal szívesen beszélgetünk, és komolyan vesszük, amit mond. Jézus idő-

számításunk kezdetén világosan beszélt a manapság bennünket körülvevő csapásokról (éhínségek, földrengések, háborúságok, járványok). És azt is mondta, hogy: „*Amikor ezek elkezdődnek, emeljétek fel a fejetekeket, mert közeledik a megváltások*” (Lukács 21,28). Mindannyian megtehetjük, hogy befogadjuk, sőt viszonzzuk a szívünkbe áradó isteni szeretetet, és követjük a Szentlélek által közvetített mennyei üzeneteket. Így átélhetjük, hogy Istenbe vetett reménységünk nem szégyení meg, sőt megment!

Fodor Péter, Szekszárd

Mártírjaink V.

Addig idegen, amíg nem ismerjük

Egyes európai országokban az egyetemes egyháztörténelem hallgat a távoli és a közelmúlt lelkiismereti és vallásügyi traumáiról. A fennálló domináns egyház minden országban szemérmes a maga által másoknak okozott sérelmekkel kapcsolatban. A nemzeti ortodox vallások régiójában a törvényalkotás „reformáció utáni egyházakról” beszél. Ők az ezeréves, nemzeti azonosságú egyház, a reformáció utániak a „történelmi egyházakhoz” képest fiatalabbak, akár százéves a történelmük, akár a múlt héten alakultak, teológiailag, szervezetileg, eszmeileg kipróbálatlanok. Ebből adódóan nem hiteles a közösségük. A történelmiséghez hozzátartozik a tömeg, a szoros kapcsolat a nemzeti identitással. Ővék a nemzet kulturális örökségének jelentős része. Filozófusok, költők, művészek, építészek növelik tekintélyüket. Semmilyen egyéni meggyőződésen alapuló hitbéli érték nem mérhető föl velük. Ennél fogva ők „az igaz vallás”. Angol területen ők a „high Church” („a nagy egyház”). Monolit egyházak nemzeti tömböt alkotnak és kiváltságokat élveznek. Az evangéliumi szabadegyházak helyzete hozzájuk képest hátrányos. Minden alkotmányos, demokratikus deklaráció el-

lenére tapasztalható a jelenség a Kárpát-medencén belül.

Ma pedig a hitélet vagy a sokkal szerényebb vallásosság, a lelkiség vagy az intézményesült keresztény/ kereszténység minden részletében egyre kevésbé ismert. Az a legkevesebb, hogy a múlthoz tartozik, és történelmi sülyesztőbe kerül az élő hit. Talán a gyakran kifogásolt „vegyesházasságok” révén jut a másik fél esélyhez, hogy a gyülekezethez hű házaspár magatartása láttán jobb belátásra jusson. Ők általában nem vallásosak, szkeptikusak és gúnyolódók. Istennel azért törődnek, mert hívő házastársuk életében felismerték. Nekik a hívő legalább nem kipuštítandó ellenség.

Egy másik vallás láttán ritkán támad empátia. Szociológusok mondják, hogy a vallásosság jelensége megosztó. Magukat ezen a téren tárgyilagosabb elemzőknek tartják. A hívők vitáznak és elfogultak. Velük szemben fenntartják maguknak a jogot, hogy elvegyék a hívőktől az önmeghatározás jogát.

A másik felekezet tagja – legyen bármelyiké – idegen és „más”. Akkor is, ha egyáltalán nem is ismeri a saját egyházát. Mindenesetre valami különös turmix-állapotba jutott a

közép-kelet-európai keresztyénség. A régihez képest van szabadság, beszélhet bárki Krisztusról, de „zaklatni” senkit nem szabad a hittel. Van börtönmisszió, kórházmisszió, de ha tényleg megpróbáljuk, akadályokba ütközünk. A Bibliák eljutottak a kórtermekbe, az iskolákba és a cellákba. Viszont mindenkinek „joga van” hinni vagy nem hinni. Ez sarkalatos törvény. Aki akar, bemehet az istentiszteletre. A legnagyobb fővárosi közkórházakban még nem jutott erre hely, de telefonon szólnak Lajos Atyának, ha valaki utolsó kenetet kér (már ha tud kérni). Mindenütt jelen van a „tagadás szelleme”, és mindenütt előnyöket élvez. Az utóbbi húsz évben a hit és a lelkeség elutasítása erőteljesebb tény, mint korábban. Csak a durva módszereket – a likvidálást, betiltást – szüntették meg, de maradt az egyes emberek lelkiületében az

előítélet és a gyűlölködés. Az „új ateizmus” nem ismeri föl a vallásosság visszaszorításának káros következményeit. Pedig bőven vannak effélék! Mindennapi gyilkosságok, erkölcstelenségek, a házasságok felbomlása vagy meg sem kötése, a sátáni gonoszság, csalás, lopás, korrupció. A napi hírekben szüntelen megismételt gyilkosság gyakran jól szituált, „rendes” emberek között történik meg. A „jó” fiú megöli anyját, a „jó” férj a feleségét és a gyermekeit.

Világos dolog, hogy nem a tettenérés után, előbb kellene engedni az embereket az evangéliumhoz, ez lenne a hatékony bűnmegelőzés.

Dr. Szebeni Olivér, Budapest

Cikkünket a következő számban folytatjuk.

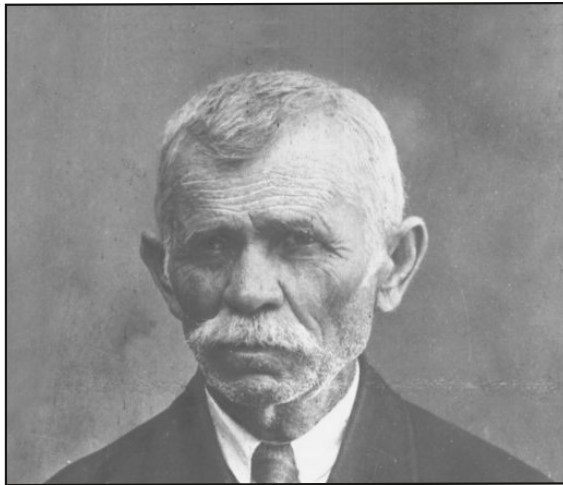
„MERT LESZ IDŐ, AMIKOR AZ EGÉSZSÉGES TANÍTÁST NEM VISELIK EL, HANEM SAJÁT KÍVÁNSÁGAIK SZERINT GYŰJTENEK MAGUKNAK TANÍTÓKAT...” 2TIM 4,3

Kornya Mihály IV.

Szolgálatának jellemzői

Kornya szolgálata során 327 helységben hirdetett Igét, 350 bemerítést végzett, és (Kirner számításai szerint) 10 - 11000 között van az általa bemerítettek száma. Legtöbb missziós útját gyalogosan tette, 20 - 30 km-t is könnyedén gyalogolt naponta, de olykor 50 - 60 km-es utat is természetesnek vett. Megérkezésekor ennyit mondott: „Testvérek, átléptem hozzátok egy kicsit.” 40 évig járta a falvakat

porban, sárban, hóban, esőben, hidegben és melegben. Távolságot számítva, többször körülgyalogolta a Földet. Szikár és keményen edzett teste alkalmassá tette erre. Legfontosabb erőforrása azonban a Krisztus iránt táplált szorongató szeretete és a lélekmentés vágya volt. Évtizedeken át hordozta magával a 40x30x20 cm-es, bőr „bakóját,” amelyben Bibliákat és könyveket vitt a lélekben szomjas emberek részére. Megérkezésekor első kérdése volt, hogy vannak-e betegek a

gyülekezetben. Őket rendszeresen igyekezett meglátogatni. Szerénységét és a szegények iránt táplált érzékeny szeretetét mutatja, hogy ha misszióútjain többen hívták vendégségbe, ő a szegényebbeket, ha volt ilyen: a cigány család hívását fogadta el.

Kornyát Isten különleges előadói készséggel áldotta meg. Prédikációi világosak, egyszerűek, határozott hangúak voltak, sok képpel és példával gazdagítva. Főként pedig a Lélek erejét és Krisztus szeretetét sugározták. „Ha tenger tinta volna és minden fűszál penna, az is kevés volna leírni Isten szeretetét” – hangzott egyik képes beszéde. Beszéde olykor könnyeket csalt a hallgatók szeméből, máskor vidám öröme hangolta őket. A kegyelem Evangéliumát hirdette. A szentség világosságával leplezte le a bűnt, és Krisztus vérének, keresztyének és feltámadásának erejében

hirdette a bűnök bocsánatát. Édesapám részt vett Békésen egy olyan tárgyaláson, amelyen a két említett tábor vitája zajlott. Kornya felszólalására így emlékezett: „Ha ökrök volnátok korbácsot fognék, de emberek vagytok, akikért Jézus az életét adta azért, hogy egymást szeressük.” Aztán könnyezve kérte, hogy mindennél legyen nagyobb és erősebb bennünk a szeretet.

A gyülekezetekben a szeretetközösség őszinte légkörét és a szentség fegyelmét igyekezett megvalósítani. A bűnében megkeményedőt kizárták a gyülekezetből, de azzal a céllal, hogy bűnbánatra, szabadulásra és visszatérésre segítsék. Alázattal és fájdalommal ismerte el, hogy „sok ördögöt is bemeztettem”. Vagyis voltak olyanok, akikről kiderült, hogy fellángolásból csatlakoztak, de nem volt valódi megtérés és újjászületés az életükben. A fegyelmezést az élő hit és a hűség próbájának és a megtisztulás eszközének tekintette.

Kornya Mihályt szolgálata során sokszor érték üldözések, bántalmazások, atrocitások. Előfordult, hogy bottal, kődobálással kergették ki a faluból. Biharban, téli fagyos hideg időben, 10 vödör vízzel öntötték le: a vizes ruhája ráfagyott. Előfordult, hogy téli hidegben egy ólba zárták. (Kornya egy nagy rönköt talált az ólban, amelyet egész éjjel görggett, így melegen tartotta magát.) Igyekezett túljárni az üldözői eszén. Pl. egy

falú bevezető útjaira csendőröket állított a szolgabíró azzal, hogy akadályozzák meg a megérkezését. Kornya egyenesen és bátran a csendőrhöz ment, és érdeklődött a Kornya által meghirdetett összefogás iránt. „Az nem lesz megtartva” – közölte a csendőr. „Én azért mégis megpróbálom” – mondta, és megtartotta az alkalmat.

Isten fenségének és jóságának a feltétlen tiszteletét természetesnek és mindenre kiterjedően fontosnak tartotta. Pl. egy alkalommal viharos szél csapta szemükbe az esőt, amikor vendéglátója - lakásuk felé az úton - kitört magából: „pocsék idő!” Asztalhoz ülve Kornya megszólalt: „pocsék leves!” – mondta. – Aztán megmagyarázta a megdöbbenet háziasszonynak, hogy amit Isten készít, azt nem illik pocséknak mondani.

Családi élete és a befejezés

Kornya szép családi életet élt, de életének ezen a területén sok próbatétel érte. Hat leánya és egy fia született. Csak két leánya élte túl őt. A többiek fiatalon meghaltak. Három leánya Meyer Henrik házában megtanult németül, és sok német nyelvű ének lefordításával segítettek a missziót, ők valamennyien hitben éltek. Felesége fiatalon, 42 éves korában – 24 év házasság után – meghalt. Kornya újranősült, Tóth-Máté Zsuzsanna, derecskei özvegyasszonyt vette nőül, akit 9 évvel korábban ő merített be. Egyetlen fiának a halála különösen fájdalmasan

érintette. Fia 1914. szeptember 17-én az I. világháború szerb frontján esett el.

Kornya Mihálynak - életének utolsó két esztendejében - megrendült az egészsége. A gyorsan mozgó lábai lelassultak. A hangja elcsendesedett. Érezve az elköltözés közeledését, mindenkitől bocsánatot kért. A sok ezer kilométeres gyaloglás úttalan utakon zord időjárású viszonyok között is, a számtalan vendégéjszaka fagyosan hideg ágyakban is, kikezdte az egészségét. „A tüdeje mondta fel a szolgálatot” – írja Kirner. 1917 január 3-án éjjel halt meg, 73 éves korában.

„Meghalt Kornya” – hullámozott a gyász-hír szerte az országban. Ezrek gyűltek össze búcsút venni Bihardiószegen a „hazatérő” prófétától. A nála két évvel idősebb lelki vezetője, igaz barátja, a Budapestről érkező Meyer Henrik állt a koporsója mellé búcsúbeszédet mondani. Percekig zokogott, nem tudott megszólalni. „Nincsen Kornya! – kezdte a beszédét, és a zokogás átragadt az egész tömegre. Dávidot idézte: *„Elhullottak a hősök a harcban! Elszorul a szívem, testvérem Jónatán, csodásabb volt szereteted a nők szerelménél.”* (2Sám 1,25-26) A koporsó mellett 12 ősz hajú munkatárs állt sorfalat. A sírnál egyik kedves munkatársa: Alafi

Zsigmond, a halált legyőző Élet Igéjét, Jézus Krisztus diadalmas kijelentését hirdette: *„Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbennem, ha meghal is él, és aki él és hisz énbennem, az nem hal meg soha!”*

A felhasznált irodalom:

- Kirner A. Bertalan: Kornya Mihály baptista úttörő paraszt-apostol krónikája, 1948.
- Csopják Attila: Egyháztörténet. Magyarországi Baptista Gyülekezetek Szövetsége, 1922.
- Csopják Attila: Képek a Magyarországi Baptista Misszió Történetéből. Baptista könyvkereskedés kiadása, 1928.
- Dr. Kiss Ferenc orvosprofesszor: Magyar paraszt-próféták. Evangéliumi Iratmisszió, 1963.
- Révész Imre: A Magyar protestantizmus története. 1925.
- Szebeni Olivér: Kornya Mihály (1844 – 1917) Békehírnök, 1963. 8., 9. 10. szám
- Kiss László: Erdélyi Magyar Baptista Missziótörténet (kézirat)
- Kovács Géza: A baptista misszió kibontakozása Magyarországon. (1873-1894) Baptista Kiadó, 1996.

Írta: id. Kovács Géza
Vége

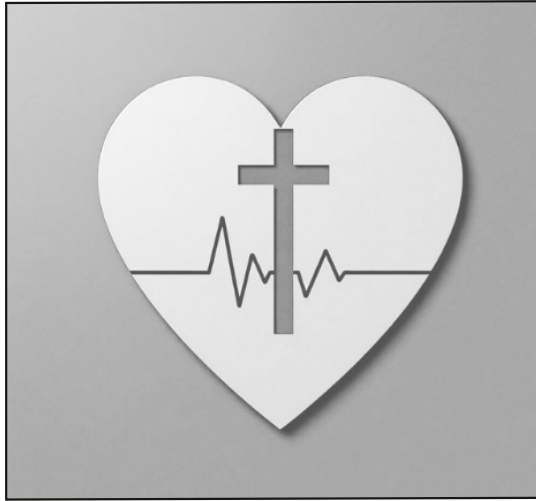
Az özvegycsináló

Ez év második napján szívinfarktusom volt. Így indult a 2024-es évem, és hogy még folytatódik számomra itt a Földön, az csak drága Istenünk kegyelmének köszönhető! Átélttem már a megtérésem után gyógyíthatatlan bőrbetegségből, lumbágóból, gerincsérvből való gyógyulást, orvosi beavatkozás nélkül. Most ugyan volt orvosi beavatkozás, de a végkifejlet nem az ő kezükben volt, és ez azért is megdöbbentő számomra, mert sem az eset súlyosságával, sem a következményeivel nem voltam tisztában eleinte. Csak később „esett le”, hogy min mentem keresztül. Mivel életben maradtam, nem gondoltam volna, hogy még további gyógyulásra is szükségem lenne.

Amikor otthonunkban este 6 óra előtt éreztem az erős mellkasi fájdalmat, tudtam, hogy infarktusom van, és azt tettem, amit olvastam nem régen - „egy véletlen” folytán - az ilyen esetben teendőről. Eközben az Úrhoz imádkoztam, és úgy éreztem, hogy nem vagyok kész az Isten országába való belépéshez. A mentők gyorsan kiértek, elláttak, és felállították a diagnózist. Azt mondták, hogy nagyon szerencsés vagyok. Mentőhelikopter valamiért nem állt rendelkezésre, így egy mentőautóval szállítottak Szegedre. Több fájdalomcsillapítót is

kaptam, de a rázkódástól csak fokozódott a fájdalom. A műtőben a rutineljárás során beültettek egy sztentet, miközben hallottam, hogy az egyik orvos arról kérdezi a másikat: „Hát ő meg mitől kapott infarktust?” Én tudtam a választ... „Én vagyok a férfi, aki fenyítést szenvedett...” (JerSir 3,1). Azt hallottam egyszer és tapasztaltam édesapám utolsó óráinál, hogy aki a halálhoz közel kerül, az „vetkőzik”. Leveti az addig fontosnak tartott, külső látszatot fenntartó „ruházatát”, és a meztelen valóság igazságával néz szembe. Más lesz érték, más lesz fontos. Nem csak fizikálisan voltam ruhátlan a műtőben. Miközben a fájdalomtól küszködtem, és a felettem lévő monitorra fel - fel nézegetve láttam a húszívem, átértékelődött sok minden a nem fizikai szívemben is. A családom, az otthonunk, a munkám, és minden más materiális dolog nagyon messzire került tőlem. „Lelkem nem ismer békességet, elfelejtettem a jólétet.” (JerSir 3,17) A testem a beavatkozás után - állítólag a szívet ért sokkhatás miatt - erősen rázkódott, miközben az orvos azt mondta: - Magának nagy szerencséje van ám! - „Az Örökkévaló kegyelme, hogy még élünk, mert hűséges szeretete nem fogy el!” (JerSir 3,22) Napokig csak feküdtem, fel sem kelhettem,

csak a fejem emelhettem eleinte, amikor itattak. Az első megélt reggelen is hálás voltam az Úrnak. „Sőt, megújul minden reggel! Bizony, nagy a te hűséged, Uram!” (JerSir 3,23) Minden vizitnél én voltam a „STEMI-s beteg”, és újra elhangzott, milyen nagy szerencsém van. Gondoltam minden infarktusos szerencsés, aki túléli. Szentésre átkerülve kiderült - az orvos szerint -, hogy nemcsak

én leszek az, aki utoljára elhagyja a kórházat, hanem még ráadásul soha többé nem dolgozhatok. Szomorú lettem attól a gondolattól, hogy ezek után csak terhére leszek a környezetemnek. Végül hamarabb hagytam el a kórtermet, mint a szobatársam, de még gyenge voltam. A háziorvosom nagyon kíváncsi volt rám, és neki köszönhetően két hónap múlva időpontot kaptam a kardiológiára. Néhány hét elteltével felhívtak Szegedről egy rehabilitációs programon való részvétel lehetőségéről. Miközben a „rehab-ra” és a kardiológiára várakoztam, egyre többet mozogtam, erősödtem testileg. A lelkem pedig lenyugodott, megújult,

mert sok időt tölthettem az Úrral. „Bizony, jó várni és nyugton maradni, amíg az Örökkévaló megszabadít!” (JerSir 3,26) Reményiséget, vigasztalást és ajándékot kaptam az Úr Jézustól. A velem történtek

hatására a két fiatalabb fiam az Úr Jézushoz fordult, és most már ők is rendszeresen járnak gyülekezetbe. Mire Szegedre kerültem rehabra (6 hét), már nagyon jók voltak az eredményeim, és a terheléses vizsgálatokon a doktornő szerint

„páratlanul teljesített a szíve a STEMI-s betegnek”. Arra gondoltam, hogy nem is volt olyan nagy a baj, mint ahogy korábban mondták. Március 11-én Csongrádon a kardiológus is azt mondta: - Maga nagyon szerencsésen jött ki ebből az infarktusból! - Megmutatta a monitoron, hogy a szívem milyen nagy része volt elhalva, és hogy most már működik egy nagyon kicsi részt kivéve, de valószínű az is helyreáll. Ez volt az első döbbenet. A második akkor, amikor azt mondta egy kérdésemre, hogy: - Értse meg! Más ebbe belehalt volna! - Elengedett dolgozni, mert könnyű fizikai munkám van (raktáros targoncás), de az éjszakázást nem ja-

vasolta. Ezt az üzemorvos nem is engedélyezte, a főnökeim viszont így is igényt tartanak a munkámra. Házi orvosomnak (idősebb hölgy) másnap beszámoltam, majd elmondtam a kardiológus idézett mondatát, és ő elcsukló hangon ezt válaszolta: - Ezt én nem akartam mondani, Tibor... Ezért hívjuk ezt a típust „özvegycsinálónak”. - A harmadik döbbenet akkor ért, amikor utánaolvastam ennek az „özvegycsinálónak”:

„Az özvegycsináló szívinfarktus orvosi szaknyelvben használatos neve ST-elevációs myocardialis infarctus (STEMI). Az özvegycsináló szívinfarktus akkor alakul ki, amikor elzáródik a koszorúér bal elülső leszálló ágán lévő artéria eleje, és ezzel teljesen megszűnik a véráram a szív nagy része felé, különösen a frontális terület felé, ami a szív "igáslova". Ez

az egyik olyan artéria, amelyik körülöleli a szívet. Ennek az artériának az elzáródása jelentősen rontja a szívműködést. Az elzáródást követő pár másodpercen, legfeljebb pár percen belül rendkívül legyengül a szívizom, leáll a működése vagy elektromosan instabillá válik, és emiatt leáll a szív pumpáló funkciója. Ha a véráram nagyon gyorsan nem áll helyre, a szívizmok visszafordíthatatlanul elhalnak. A szakértők szerint az ilyen típusú szívrohamot a páciensek mindössze 12 százaléka éli túl.”

„Vizsgáljuk hát meg életünket, és térjünk vissza az Örökkévalóhoz! Emeljük fel kezünket és szívünket a Menny Istenéhez.” (JerSir 3,40-41)

Dicsőség az Örökkévalónak és Fiának, Jézus Krisztusnak! Ámen.

Nagy Tibor, Csongrád

„ADJAD, FIAM, A TE SZÍVEDET NÉKEM, ÉS A TE SZEMEID AZ ÉN ÚTAIMAT MEGŐRIZZÉK.”

PÉLD 23,26

Egy tipp letről és egy fentről

2011-ben amikor építkeztünk, igyekeztünk minden anyagból a kiváló minőséget választani. Így volt ez a két beépített extra minőségű német prémium garázkapunkkal is. Viszont 12 év az 12 év, és az idő vasfoga, (na meg talán benne lehet az is, hogy a fiaink időnként focikapunak használták őket) meglehetősen leamortizálta a két garázkaput. Az idén tavasszal eldöntöttem,

hogy fel fogjuk újítani őket. El is mentem a hozzánk legközelebb eső márkaképviselethez, ahol azt mondták, hogy ők átfóliázni nem tudják, csak kicserélni, ami nagyon magas költség lenne. Azért adtak egy kontaktot a fóliacserére, de azok sem tudták vállalni. Ezután eszembe jutott még egy megoldás, hogy talán egy garázkapu-szerelő szakember (nem márkaképviselet) hátha tud segíteni. El is hívtam egy idősebb szakembert, aki felmérte annak rendje - módja szerint, és közben beszélgettünk erről - arról. A felmérést követően mondta, hogy majd

küldi az árat, de nem lesz olcsó még így sem, hogy ő egy utángyártott, olcsóbb kivitelre fog árat adni. Apropos! - Mondja, illetve kérdezte. - Van lakásbiztosításuk? Mondtam, hogy igen, van. Azt válaszolta

erre, hogy ez jó, mert a törött garázkaput kifizeti a biztosító!

Mondtam neki, hogy ez nem törött, csak a fólia ment tönkre. Mondja erre ő, nem baj, hozok én né-

hány törött panelt, kicseréljük, lefényképezzük, küldjük a biztosítónak, és kész is van, **„de ez csak egy tipp!”** mondta mosolyogva. Ez elég „magas labda volt”..... Jó volt neki elmondani, hogy én már nem élek ezekkel a módszerekkel, több mint 20 éve, mióta Jézus Krisztus megváltotta az életemet, maradjunk csak a normális ajánlatnál. Erre ő kicsit még erősködött, mondva, hogy mindenki így csinálja. Azt válaszoltam, nem baj, de én mégsem így csinálom, nekem Isten vissza tudja adni valamilyen formában ezt az összeget, amit a garázkapukra

költök, nem kell csaláshoz folyamodnom. Ennyiben maradtunk, néhány nap múlva mondta is az ajánlatot, ami több mint egymillió forint volt (utángyártott panelekből). Mondanom sem kell, hogy nagyon sokalltam. Gondolkodva, hogy mit lehetne tenni, eszembe jutott, hogy írok közvetlenül a gyári képviselőnek, mit lehetne esetleg tenni? Felvázoltam a problémát, kérték, hogy küldjek néhány képet és a kapuk gyári számát. Néhány nap múlva a legnagyobb megdöbbenésemre azt írták, hogy kicserélik mindkét garázskaput (a paneleket) ingyen, garanciában. Nem újrafóliázzák, nem utángyártott, hanem eredeti panelekkel! (Ennek az értéke kb. 1,5 millió forint, nekem mindössze a néhány tízezer forintos cserét kell kifizetnem.) Nem tudtam howa lenni, de a hozzánk közel eső márkaképviselő sem (nekik kellett beépíteni). Azt mondták, ilyenrel még nem találkoztak. Aztán felhívtam a garázskapuszerelőt, hát még ő hogy csodálkozott! Nem akarta elhinni, mondván, hogy azt

értené, ha legfeljebb 1 éves panelt kicserélnének garanciába, de 12 éveset!??? Mondtam neki, hogy én sem értem, de így van, és emlékeztettem arra is, hogy az én Istenemnek van hatalma valamilyen módon visszaadni azt az összeget, amit a garázskapukra költök, ha nem folyamodom csaláshoz, akkor is. Nyilván Isten sokféleképpen visszaadhatta volna ezt az összeget, lehetséges, hogy eladok ennyivel több hidraulikatömlőt, csinálok egy - két jó üzletet, stb., (azonban azt később talán hiába mondtam volna el, nem nagyon értették volna), de áldom az Urat, hogy a garázskapu-szerelőnek, plusz a márkaképviselőnek megfelelő módon, érthetően és gyorsan adta bizonyosságul, hogy Ő van, létezik, és megáldja azt, aki az Ő útján jár. Úgy gondolom, életünk minden területén érdemes Őbenne bízni és Vele járni, hogy minden területen megtapasztalhassunk ehhez hasonló csodákat, bizonyosságokat.

Schneider Károly, Derecske

„BIZONY, IGAZ AZ ÚR, IGAZ TETTEKET SZERET; A
BECSÜLETES EMBEREK MEGLÁTJÁK ARCÁT.”
ZSOLT 11,7

A tized

„Hol van a többi kilenc?” (Luk 17,17)

Tisztán emlékszem arra a beszélgetésre hosszú évekkel ezelőtt, melyben egy testvér elmondta, hogy szerény jövedelméből is tizedet fizet az Úrnak. Ez akkor nekem nagyon nagy áldozatnak tűnt, de mélyen elgondolkodtatott, és végül én is a gyakorlatba ültettem a tizedfizetést. Nem újszövetségi parancsolat ez, nem kötelező érvényű a hívőkre, de biblikus alapjai vannak az Ószövetségben, és nagyon szépen fejezi ki azt, hogy szeretjük az Urat a pénztárcánkkal is, és mindent, de mindent rábízunk. Emellett sok hasznot is hoz Isten népének. Soha nem számoltam ki fillérre a tizedet, csak hozzávetőlegesen adakoztunk egy hónap során annyit, amennyi a bevételünk 10%-a körüli összeg volt. Nemcsak a gyülekezeti perselybe dobtuk az adományunkat, hanem más misszióknak, adománygyűjtőknek is, valamint ha vendégeket láttunk, akkor annak a költségét is ide számoltam. Nem akartam törvényt csinálni ebből sem magamnak sem másnak, arra azonban mindig törekedtem, hogy szabad legyen a szívem, amikor adok. Olyan is volt, hogy nem ütötte meg a tized mértékét az adakozásunk, de akkor sem vádolt a lelkiismeret. Szabadon tesszük ezt a mai napig a feleséggel együtt, minden gondunkat Órá vetve.

Volt idő, amikor nehéz anyagi körülmények közé kerültünk, és volt, amikor több bevételre tettünk szert. Meg kell vallanom, hogy a több bevételt jobban viselte a lelkem, és a szűkös időkben néha elfogott az aggodalom. De az Úr ezekben a próbákban is tanított, nevelt, fenyített, megszegényített, és végül minden szorultságból kisegített. Ez néha meglehetősen meglepetésszerűen történt, és csodaként éltük meg az anyagi megtartatást. Ma, évek elteltével sokkal könnyebb már nem aggódnunk. De egy valamit még meg kellett tanulnom ezen a területen.

A tizedre mindig úgy gondoltam mint szolgálatra, áldozatra, amit Istenért tesszünk hálából, Krisztus áldozatáért. A miénkből adtunk Neki a lehető legjobb szívvel, néha erőnkön felül is, de Benne bízva. Ez szép és jó. De a közelmúltban új megvilágításban került elélem az adakozás, a tizedfizetés gyakorlata. Miközben gondolataimba merültem, Isten szelíden szólt a szívemhez, mely oly közel került Hozzá abban az órában: - Úgy gondoltad eddig, hogy a tiédből adtad nekem a tizedet? Mostantól gondolj arra, hogy én az enyémből adom neked a kilenc tizedet. A te tizeded csak emlékeztessen és hálaáldozat legyen azért a sokkal többért, amit én adok neked havonta és

percről percre. - Ebben a pillanatban egészen más fényében láttam meg az adakozást és a tizedfizetést. Felismertem, hogy anyagi javaim odaadása nem az én áldozatom Istennek, hanem az Ő áldozatának figyelembevételére és hálám kifejezése az iránt, hogy Ő sokkal, de sokkal többet tett értem, mint amit én valaha is tehetek érte. Ő a Fiát, a drága Jézus Krisztust áldozta oda értem, és velem együtt minden mást megadott nekem,

anyagi területen is. Rájöttem tehát, hogy nem én adok neki, hanem Ő ad nekem, még hozzá mérhetetlenül többet és sokat. Én csak abból adok, amit Tőle kaptam, nem a magaméból. Elszégyelltem magam az arcátlanságomért, de ujjongott is a szívem, hogy ismét tetten értem Istenemet, amint adni lopakodik. Áldott legyen örökké, bőven adakozó szeretetéért!

Gál Lajos, Szeghalom

Ne menj sehova!

Pedagógus vagyok. Harmadik évtizedemet kezdtem a közoktatásban. Egy „világnézeti semleges” gimnáziumban tanítok a fővárosban. Ez a meghatározás azt jelenti, hogy szinte bármiről szabadon lehet beszélgetni a fiatalokkal, kivéve Jézus Krisztusról. Ő tabutéma. A legnagyobb nehézség mégsem a hivatalos tiltás, hanem az, hogy ha azt mondom „Isten”, a diákjaim azt mondják „télapó”. Számukra a két személy nagyjából egyformán valóságos. Időbe telt amíg felismertem: Uramtól kapott feladat, hogy a saját nyelvükön tudjak szólni hozzájuk. Miután a tananyagot megtanítottam, olyan dolgokról beszélgetünk, amik őket is és engem is érdekel-

nek. Az egyik legérdekesebb ilyen téma az, hogy a minket körülvevő világ őszinte vizsgálata alapján vajon az a valószínűbb, hogy létezik Isten, vagy az, hogy nem. Annak ellenére, hogy mínuszról indulunk, rendszerint megdöbbennek és elgondolkodnak, amikor például az univerzum finomhangoltságáról, a minden-ség vagy az egyetemes erkölcsi normák eredetéről beszélgetünk. Természetesen nem kötelező egyetérteni velem. Szoktak is érvelni azok ellen, amiket mondok. Aztán rendszerint eljön az a pont, amikor a szokásos közhelyes materialista szövegek tarthatatlanná válnak az érvek súlya alatt, és az őszintébbek, talán életükben először komolyabban elgondol-

koznak azon, hogy lehet, hogy mégiscsak... hátha tényleg létezik Isten. Ezek után el szoktam nekik mondani, hogyan kerestem, és talált meg Jézus Krisztus, hogyan törölte el a bűneimet, és hogy egy teljesen új életet kezdhettem Vele. Ráadásul Ő ezt mindenkinek kínálja, aki vágyik erre. Azután elengedem a témát. A legtöbbször ennyiben maradunk, de volt már, aki kérdezgetett négyszemközt. Úgy tekintek magamra, mint aki Isten sok eszköze közül csupán az egyik a Hozzá vezető úton. Az, hogy ezután mi történik diákjaimmal, első sorban az Úron és őrajtuk múlik, az én dolgom csak annyi, hogy azt a kis feladatot elvégezzem, amit Megváltóm bízott rám.

Kicsit több, mint egy éve azonban levettem tekintetemet Uramról. Láttam a jobb esetben dilettáns, rosszabb esetben szándékos és módszeres szétverését az oktatási rendszernek, a pedagógus szakma és szinte minden, az oktatásban érintett fél ellehetetlenítését, saját bőrömen éreztem a megélhetési nehézségeket. Mielőtt életbe lépett volna a sokat emlegetett „státusztörvény”, úgy éreztem, betelt a

pohár. Családfenntartóként eldöntöttem, hogy pályát váltok. De Uramat nem kérdeztem meg afelől, hogy Neki mi a terve az életemmel. Isten egy „véletlenül” elem került rövid videóból mégis megszólított, egészen személyesen. Egy ausztrál hívő testvér Kínából átszökött Észak-Koreába, koreai nyelvű Bibliákat csempészve magával. Aztán elkapták. Titkosrendőrség, börtön, vallatás... Végül elengedték. Isten pedig kérdezni kezdett engem az eseten keresztül: *„Látod milyen egzisztenciát hagyott hátra ez a gyermekem, hogy az életét kockáztassa Érted és az evangéliumért? Azért tette ezt, hogy azok is halljanak Rólam, akik máskülönben talán soha nem hallhatnának. Az iskolában ahol tanítasz, nincsen más aki a jó hírről beszélné, csak te. Te mit teszel értem? Viszonylagos anyagi biztonságért továbbállnál? Én tettelek oda, ahol vagy. Ne menj sehova!”* – „Érted, Uram. Maradok. Köszönöm, hogy ennyire világosan szóltál.” Mindezek után a tavalyi tanévem volt az eddigi legáldottabb a diákjaim felé történő biztonságtétel szempontjából.

Névtelen szerző

Poroszló

Hálát adok az Istennek, hogy eljutottam a nagycsaládos anyukák találkozájára. Nem láttam ebben semmi különlegeset egészen addig, amíg haza nem értem. Ekkor jöttem rá, hogy egyáltalán nem volt magától értetődő, hanem Isten kegyelme. Mielőtt elmentem, a kisfiam lenyelt egy tárgyat, ami bennem nem tudatosult akkor, csak utólag visszaemlékezve azonosítottam be, mikor történhetett. Csak akkor tudtuk meg, amikor néhány órával azelőtt, hogy hazaértem, teljesen végigment rajta. Hihetetlen, de nem okozott benne kárt. Csak Isten kegyelme őrizte. Miért nem vettem észre? Nem bírtam volna elhordozni. Nem tudom, hogy ezt tudva elmentem volna-e a találkozóra, de az biztos, hogy sokszerű lett volna egy folyamatos szorongással. Isten megspórolta ezt nekem. Kivételesen sokat aludtam, miközben nem is tudtam, hogy bajban vagyok. Istennek pedig gondja volt ránk. Szükségem van az Isten békességére, ami minden értelmet felülhalad.

A testvérnőkkel meglátogattuk az ököcentrumot. A látnivalók által Isten sok mindenre tanított, emlékeztetett. Az egyik legérdekesebb volt, hogy a központi épületben állt egy hatalmas akvárium, aminek a tetején lévő ablak éppen a lábunk alatt helyezkedett el. Nem tudtam, mi az az üveg. Ráléptem, néztem lefelé, de

csak a padlót láttam. Eltelt egy idő, mire rájöttem, ha mélyebbre nézek, akkor nagyon szép halakat látok. Az jutott eszembe, hogy sokszor nagyon szeretném elkerülni az életben a bajokat, a nehézségeket, a gondokat. Pedig éppen ezek azok, amik által Isten a legtöbbit formál rajtam. Azt akarja, hogy nézzek távolabb, az események által Őt lássam meg. Ha Őrá nézek, akkor látom meg igazán a dolgok értelmét, a „valóságot”. Istennek azt a szeretetét, ami olyan nagy és mély, hogy meghaladja az értelmemet.

Az idő távlatából már másképpen látom azokat az eseményeket, amik a legfájdalmasabbak voltak. Hittant tanítottam egy általános iskolában. Rengeteg áldás volt rajta. Úgy éreztem ott magam, mint aki szanatóriumba jár. Közben Isten segített, hogy az otthoni munkáim sem mentek rosszabbul. Nagyon szerettem, de az Úr egy idő után elvette tőlem ezt a szolgálatot. Még egy darabig csináltam, de abba hagytam, mert így nem volt értelme. Nem fizikailag, hanem szellemileg lehetetlenné vált el. Azt gondolom, hogy szolgálatot csak Isten vehet el. Azt mondja az Ige, hogy *„adtam elődbe egy nyitott ajtót, amelyet senki be nem zárhat.”* (Jel 3,8) Amit Ő bíz rám, senki nem veheti el. De ez az ajtó bezáródott. Nagyon fájt. Úgy éreztem, hogy ez számomra az elképzelhető legnagyobb

boldogság volt. Nem gondoltam, hogy Isten valami sokkal értékesebbet fog adni, amit együtt nem lehetett volna.

Született egy kisbabám, aki messze többet ér a szememben, mint a tanítás. A születése csoda volt. 46 éves voltam, amikor eltemettünk egy kis újszülöttet, akiről az első pillanattól tudtam, hogy életképtelen lesz. De bíztam abban, hogy Isten bármit megtehet. A kislányom meghalt, és én úgy gondoltam, hogy itt vége a történetnek. A csoda nem maradt el, csak váratott magára. Nem számítottam erre, hogy az ötvenedik születésnapomat egy pici babával fogom ünnepelni. Ez a kisgyermek mindent megvigasztal, kárpótol. Azt éltem át, hogy az is kegyelem, amit Isten elvesz, és az is, amit ad.

A hatalmas akváriumot másik szintről is meg lehetett nézni. Nagyon közel kerültem ezekhez a halakhoz, mivel nagyon nagy is volt közöttük, félelmetes lehetett volna, de az üvegfal elválasztott.

Eszembe jutott erről egy másik próba, ami szintén nagyon nehéz volt. A járvány idejének legnagyobb tanulsága volt számomra, amivel Isten megítélt, hogy kevés bennem a testvérekhez való hajlandóság. Nem ér annyit, hogy igazam legyen, hogy elszakítson a testvérektől. Ahogy az üvegfal megvédett a halaktól, olyan jó arra gondolni, hogy az ördögnek is lehetnek

szándékai, de az Úr kezében van az életem, semmi sem árthat nekem, biztonságban vagyok.

Voltak a kiállításon átlátszó műanyag dobozok, amik fölött egy felirat állt: „Érezd az illatot!” Fölé hajolva próbálkoztam, de nem nagyon sikerült. Mulatságos volt, ahogy a mellettem álló testvérnő rájött, hogy le kell venni a dobozok tetejét. Így már egészen más volt! Arra gondoltam, hogy a hívó életben is szükségem van testvérekre, mert rész szerint van bennünk az ismeret. Isten úgy tervezte, hogy lesznek dolgok, amiket csak testvérek által tanulhatok meg.

Felmentünk egy magas kilátóra. Nagyon szép volt a látkép, de eléggé félttem. Csozátkozva gondoltam arra, hogy lánykoromban 16 évig laktam az 5. emeleten, és milyen könnyű volt ezzel együtt élni. Most már nem tudom elképzelni az életünket ekkora magasságban. Arra bízott ezzel az Úr, hogy nem kell előre erőt kapnom a jövő eseményeihez, hanem amikor szükségem lesz rá, a maga idejében megadja mindenhez az erőt, és a tenyerén hordoz.

Hálás vagyok Istennek azért, mert a legkisebb dolgok által is tanít, szeretnék hozzá egyre jobban hasonlítani.

Szilágyi Gyuláné, Varbó

Az imádság mélysége

„Aki pedig az Úrral egyesül, egy lélek (szellem) ő vele.” (I Kor 6,17)

Egyetlen más bibliai Ige sem írja le mélyebben, hogy mi az imádság, mint ez. Pál a korintusi gyülekezet bűneit említi fel szinte egész levelében, de mindig meghatározza az ellensúlyokat, a helyes irányt, a szabadulás lehetőségét. Így tesz a paráznasággal kapcsolatban is. Arra figyelmeztet a 16. versben, hogy aki paráználval egyesül, az az Ige szerint egy test lesz azzal, és ez komoly bűn. De ezzel szemben ajánlja a helyes utat: „Aki pedig az Úrral egyesül, egy lélek (szellem) ő vele.”

Sokan imádkoznak, de kevesen tudják, hogy mi is az imádkozás valójában. Azért olyan sivár és szegényes a hívők imaélete általában, mert nem kötődik az imádkozáshoz élmény, majd sikerélmény, és így az hiábavaló és fárasztó erőfeszítés marad. Gyanús nekik, hogy a Szentírás sokat beszél az imádkozásról mind az Ó-, mind az Újszövetségben, gyanús, hogy az egyháztörténelem nagy ébredéseiben kulcsszerepet játszott az imádkozás, de úgy vélik, hogy ők nem mérhetőek a Biblia és az ébredések nagy alakjaihoz és

mai szürke hétköznapjaink az akkori fényes időkhöz. De fel kell ismerniük, hogy nem a hívő vezéregyéniségek és a fényes idők tették nagygyá az imádságot, hanem az imádság emelt fel egészen egyszerű embereket Isten fenséges szolgálatába, és hozott ébredési időket.

Az elmélyült és erőteljes imádságban - ami a helyes imádság-, terhek hullanak le a hívőről, és erő árad belé. A következője pedig az imameghallgatás, Isten munkája az imádkozó ember életében és környezetében. Az imádkozó ember változik és változtat. Az imádság munkavégzés, ami szellemi erőfeszítést követel, de Isten jelenlétének áldott átélése, ami minden fáradságért kárpótol. Az imádkozó ember eggyé válik Istennel. Aki ezt rendszeresen átéli, annak megújul az élete, és ehhez kétség nem férhet. Melyikünknek ne lenne szüksége erre?

Jézus a Gecsemáné kertben „*buzgóságo-sabban imádkozék*” (Luk 22,44) haláltusájában. Ne féljünk ettől a haláltusától, mert élet származik belőle. Bátran kérjük az Urat: „*taníts minket imádkozni*” (Luk 11,1)!

Gál Lajos, Szeghalom

HÍREK

Bemerítés:

Szilágyi Péter merítkezett be 2024. május 26-án Szolnokon. Az alkalmon Szabó Mihály Balázs helyi lp. szolgált.

2024. szeptember 1-én Simcsik Rózsa, Simcsik Csenge, Nagy Timót, Nagy Bálint vallották meg Jézus Krisztusba vetett hitüket Szeghalmon. Az igehirdetés szolgálatát Elek Sándor, a bemerítést Gál Lajos végezte.

Gyermekáldás:

Bakai Lídia, 2024.július 14. (Andi és Laci gyermeke, Békéscsaba)

Mihály Mirabell, 2024. augusztus 18. (Zsuzsi és Peti gyermeke, Békéscsaba)

Házasságkötés:

2024. augusztus 31. Gál Eszter és Dán Gergő, Miskolc

2024.szeptember 14. Gadó Virág és Frank Viktor, Fót

Jegyesség:

Ficsor Fanni (Mohács) és Balogh Krisztián (Vámospércs), 2024. augusztus 19.

Alkalmaink:

Országos Csenedesnapunk Miskolcon a diósgyőri református templomban kerül megrendezésre 2024. október 5-én. A nap témája: „Nem a magatokéi vagytok” 2024. november 1-2. az Ifjúsági (17+) Csenedesnapok időpontja. A hétvége témája: „A TÁRS” (sorstárs, bajtárs, szolgatárs, házastárs, munkatárs). Helyszín: Berettyóújfalu. Jelentkezni a <https://tesz.net> oldalon lehet.

A folyóiratot önkéntes adományokból tartjuk fenn, és minden érdeklődőnek térítésmentesen megküldjük. Ezúton is köszönünk minden támogatást!
Várjuk olvasóink leveleit, írásait a terjesztés címére.

Terjesztés-megrendelés a Testvéri Szövetség Egyesület címén:
5520 Szeghalom, Táncsics M. u. 18/1
tesz.kozhasznu@gmail.com

Számlaszám:
OTP 11733003-20119502-00000000
Kérjük a közlemény rovatba beírni:
"Szövetség újság!"

Támogatását egyszerűen, honlapunk adományozási felületén keresztül is eljuttathatja hozzánk: <https://tesz.net/adomanyozas>

Kiadó: Testvéri Szövetség Közhasznú Egyesület
<https://tesz.net>

Felelős kiadó: Dr. Szoboszlai Zoltán
Felelős szerkesztő: Gál Lajos

Szerkesztőség tagjai:
Frank Róbert, Molnár István, Török Sándor

Tördelés, szerkesztés: Frank Viktor, Cserkúti Dóra

Korrektúra: Bálintné Száraz-Nagy Hedvig,
Ficsor Fanni,
Szvetnyik Melinda, Urbán László

Megjelenik: negyedévente
Terjesztve elektronikusan és
nyomtatásban. Nyomtatott példányszám:
180 db.
Szoliter Nyomda, Hódmezővásárhely